

Zondag 1 september 2024 (WIT)

Gereformeerde kerk Nieuwendijk

Orde van dienst

Lied vooraf: Lied 288 (Goedemorgen, welkom allemaal)

Welkom (ouderling)

Komen

Lied 84: 1 (Hoe lieflijk, hoe goed is mij)

Bemoediging en groet

Lied 84: 6 (Want God onze Heer)

Opstap / ingebruikneming heringerichte kinderevenvendienstruimte

Meezing-lied [De Here zegent jou](#)

De kinderen gaan naar de nevenruimte

Gebed

Gesproken tekst Lied 714

Zingen Lied 713: 1, 2, 4 (Wij moeten Gode zingen)

Woord

1e lezing I Koningen 17: 1-16

lied 463: 1, 2 (Licht in onze ogen)

2e lezing Marcus 7: 24-30

Lied 463: 6, 7, 8 (Kyrie eleison)

Overdenking

Twee vrouwen.

Ze gaan beiden tot het uiterste.

Ze doen beide wat mijn nuchtere verstand niet begrijpt.

Ik begrijp ze gewoon niet.

Maar ze dienen zich aan.

Ze zijn er, ze stáán in deze verhalen.

En ik kan en mag niet om ze heen.

Ik kan en mag niet om ze heen lopen, redeneren of preken.

De één gaat tot het uiterste voor haar zoon.

Ze geeft haar laatste voedsel aan een vreemdeling.

In antwoord op niet meer dan zijn belofte.

Schenkt het laatste brood dat ze heeft weg.

De ander gaat tot het uiterste voor haar dochter.

Ze doorbreekt alle regels van de mannenwereld te doorbreken.

In antwoord op niet meer dan de verhalen over Jezus.

Ze schenkt haar wijsheid en inzicht.

De twee verhalen doen aan elkaar denken.

En zijn tegelijk heel verschillend.

Ze lijken op elkaar omdat het in beide gevallen om niet-Joodse vrouwen gaat.

De twee verhalen spelen zich ook buiten het eigenlijke Joodse gebied af.

Beiden zijn in nood.
En beiden gaan tot het uiterste voor hun kind.
Voor de toekomst van hun kind.

Daar lijkt de overeenstemming te stoppen.
Nee, toch nog één ding.
Hun geloof.
Hun diepe vertrouwen.
Maar dan niet 'groot' zoals bij ons vaak wordt gebruikt.
Voor gelovigen die boekenkasten vol schreven of wereldvergaderingen toespraken.
Of gelovigen die een hele beweging op gang wisten te brengen.
Die noemen wij groot.

Haar nee, beide vrouwen zijn groot in hun geloof, dat ze tonen in hun daadkracht.

Op gemeenteschaal, laat staan op wereldschaal, lijkt het bescheiden.
Maar ze wijzen wel wegen.
Anders zouden de rabbijnen en de evangelisten het niet hebben opgeschreven.
Ze wijzen óns een weg, en ze wijzen Jezus een weg.

"Groot is uw geloof" – daarmee erkent Jezus het geloof van de Syro-Fenicische vrouw.
En ik meen dat hij dit ook zegt over de weduwe van Sarfath, die het allerlaatste
voedsel toevertrouwt aan een vreemdeling.

Je zou kunnen redeneren dat ze allebei alles opofferen.
Ik weet niet of we dat ook zouden bedenken als het om twee mannen was gegaan.
Bij vrouwen denken we eerder in deze richting.
De één offert het laatste brood op.
De ander haar trots, zo zou het kunnen klinken.
En zo schreef ik het eerst ook op.

Maar als je er goed over nadenkt zie je dat het anders ligt.
Dat ontdek je als je ziet dat beiden een bewuste keuze maken.

De weduwe kiest de vreemde weg van vertrouwen in een uitzichtloze situatie.
Ze kiest voor vertrouwen.

De Syro-Fenicische vrouw kiest voor de vreemde weg om zich als niet-Joodse vrouw
tussen Joodse mannen te begeven én om met hun rabbi Torah te studeren, wat alleen
aan mannen toekwam.
Ook zij kiest voor vertrouwen.

[...]

Twee vrouwen.
Ze doen beiden iets wat mijn redelijk verstand niet begrijpt.
Maar ik leer, ik leer, ik leer vertrouwen.
Ik leer ook dat vertrouwen een keuze is.
Een keuze die leven geeft.
Een keuze die noodzakelijk is om te kunnen léven.

En straks gaan wij, met deze twee vrouwen voor ogen, iets doen dat ons redelijk verstand niet begrijpt.
Het wonder ondergaan van breken en delen.
Het wonder van stukjes brood en kruimels heil.

Misschien kom je hier, of vier je thuis, met de nood van het leven op je hielen.
Misschien loop je tegen de grenzen aan van je gezondheid of het leven.
Misschien loop je geestelijk gesproken door een droog en dor dal, de schaduw van de dood.
Zoek je vertwijfeld naar houvast, maar voel je het niet.

Deze vrouwen vertellen: schenk weg wat je hebt, schenk in vertrouwen.
Maak het gebaar van lege handen.
Maar schenk niet jezelf weg.
Jij verschijnt, *jij* heft je handen, *jouw* lege handen, *jij* ontvangt en *jij* zegt amen.

Nóem de zegen van boven.
Maak het gebaar or spreek de woorden waarop je een hand op je hoofd ontvangt, een zegenspreuk meekrijgt, en ga, stá als gezegende in de wereld.
Laat het vieren van brood en beker, laat het zegenen, een daad van vertrouwen zijn.
Ook in het doodsgebied van je leven.

Vráág, róep om wille van de nood van je dierbaren en deze wereld.
Schroom niet om je gebed anders vorm te geven van je zelf denkt dat het hoort of zoals de omgeving dat van je vraagt.
Stilte of schreeuw – zwijg niet.

Stá, recht op de voeten van vertrouwen – want het is de Ene die zegt:
Gebroken brood voor jou en jou en jou.
Kruimels heil als daden van vertrouwen – jouw daden en jouw daden en jouw daden van vertrouwen.
Brokjes liefde waarin de morgen daagt.

En bid, zingend:

Dat ik recht kan staan
dat ik vrij kan gaan
God zij dank

dat ik spreek in taal
dat ik U verhaal
God zij dank

dat ik licht ontvang
naar de zon verlang
God zij dank

dat het water vloeit
het raakt nooit vermoeid
God zij dank

dat mijn adem is
in de duisternis
God zij dank

dat de mensen zijn
als bokalen wijn
God zij dank

dat de dood eens komt
en het lied verstomt
zwaar valt het

dat de morgen daagt
die de liefde waagt
God zij dank

AMEN

Antwoord

Lied 344: 1, 2, 3 (Wij geloven één voor één)

Voorbeden in 3 intenties en gezongen acclamatie (lied 367e), stil gebed, ~~Onze Vader~~
Kinderen kunnen nu uit de kindernevendienst weer bij ons komen.

Collecten (noemen)

Muziek, terwijl de kinderen in de kerk komen.

Ondertussen wordt de tafel gereed gemaakt.

Maaltijdviering

Lied Hemelhoog 524: 1, 2, 3, 4 (Ik zal er zijn voor jou)

Tafelgebed (nr. 32 – Naar u zijn wij op weg)

Onze Vader

Viering / instrumentale pianomuziek

Dankzegging

Gaan

Lied 687: 1, 2 (Wij leven van de wind)

Zegen **met gesproken 'amen'**

Lied 687: 3 (Wij teren op het woord)